

Arrest

nr. 196 241 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij voegde eraan toe dat zijn tweelingbroer ondertussen naar Turkije is gevlucht.

In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtmotieven en er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de door hem voorgelegde documenten. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 184 288 van 23 maart 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een schriftelijke klacht van zijn vader gericht aan de politie en het antwoord van de politie, twee dreigbrieven van de taliban, een attest van het ministerie van onderwijs waaruit blijkt dat zijn moeder haar werkzaamheden als leerkracht heeft stopgezet, een verklaring waarin zijn vader de problemen uiteenzet met de bevestiging hiervan door de verantwoordelijken van de wijk en een Belgisch schoolattest waaruit blijkt dat hij hier onderwijs volgt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 184 288 van 23 maart 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding

van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantooft in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

4.3. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is, dat corruptie wijd is verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten, dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul betwist en verwijst naar rapporten en persartikels om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met onder andere de twee dreigbrieven die zij heeft neergelegd en die verstuurd werden vanuit Gazni. Verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat wanneer hij louter op basis van het feit dat er corruptie zou zijn in Afghanistan/Gazni geen rekening houdt met de door haar neergelegde documenten, terwijl het zijn plicht is om een onderzoek te voeren naar documenten. Verzoekende partij vervolgt dat haar familie thans ook is moeten verhuizen binnen Kabul en haar moeder zelfs haar werk heeft moet opgeven en dat ook met deze gegevens geen rekening werd gehouden. Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoekende partij dat zij sinds 2015 in België verblijft en een terugkeer naar Kabul zeer moeilijk is omwille van de vele aanslagen die maken dat het in Kabul niet veilig is. Verzoekende partij verwijst naar de vele aanslagen in Kabul zoals zij die opgesomd heeft in het verzoekschrift. Verzoekende partij is van oordeel dat niet voldoende rekening werd gehouden met alle aanslagen om een beoordeling te maken van het willekeurig geweld. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij verder wilt studeren in België.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, wordt *in casu* door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en worden deze geenszins zonder meer afgewezen op basis van het feit dat er corruptie is in Afghanistan/Gazni, zo blijkt uit de bestreden beslissing: *“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt tevens dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Wat betreft de dreigbrieven dient opgemerkt dat deze, net zoals diegene die u voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag, afkomstig zijn van de taliban van Ghazni terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin steeds in de stad Kabul hebben verbleven, hetgeen de bewijswaarde ervan nog verder ondermijnt. Het Belgisch schoolattest heeft geen betrekking op uw problemen in Afghanistan. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw integratie in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden.”*

De Raad herhaalt voorts hetgeen diengaande in de beschikking d.d. 8 augustus 2017 wordt vastgesteld, met name: *“Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waarin hij tot op heden in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is, dat corruptie wijd is verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten, dat veel Afgaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 184 288 van 23 maart 2017 tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette relaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten en stelt vast dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoekende partij laat voorts zeer algemeen gelden dat wat de subsidiaire bescherming betreft, zij sinds 2015 in België verblijft en een terugkeer naar Kabul zeer moeilijk is omwille van de vele aanslagen die maken dat het in Kabul niet veilig is, verwijst naar de vele aanslagen in Kabul zoals zij die opgesomd heeft in het verzoekschrift, en meent dat niet voldoende rekening werd gehouden met alle aanslagen om een beoordeling te maken van het willekeurig geweld, zonder echter *in concreto* in te gaan op en daadwerkelijke en valabele opmerkingen te formuleren met betrekking tot hetgeen dienaangaande in de beschikking van 8 augustus 2017 wordt vastgesteld, namelijk: *“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul betwist en verwijst naar rapporten en persartikels om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en zij haalt ook geen persoonlijk problemen aan die zouden maken dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij verder wilt studeren in België, betreft dit een element dat geen verband houdt met haar verklaarde problemen in en de (algemene veiligheids)situatie in haar land en regio van herkomst. De Raad wijst er op dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag. De integratie in België is irrelevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij hier verder wilt studeren, betreft een element dat mogelijks aangevoerd kan worden in andere procedures, maar volstaat niet om haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekende partij dient beroep te doen op andere procedures dan de asielpprocedure om haar verblijf in België te regelen.

Verzoekende partij beperkt zich aldus tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, doch brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 8 augustus 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS